FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT DÁMASO RUIZ-JARABO COLOMER

föredraget den 5 mars 1998 *

1. Tribunal administratif du Luxembourg har begärt att EG-domstolen skall meddela ett förhandsavgörande beträffande tolkningen av vissa bestämmelser i direktiv 64/427/EEG [1] (nedan kallat direktiv 64/427) för att lösa de tvister som är anhängiga vid den domstolen mellan den portugisiske medborgaren Manuel De Castro Freitas och den franske medborgaren Raymond Escallier, å ena sidan, och Ministre des Classes moyennes et du Tourisme, å andra sidan. Sökandena har i båda fallen klandrat förvaltningsbeslutet att avslå deras ansökan om att få etablera sig som egenföretagare i Luxemburg för att där utöva samma yrken som de utövat tidigare i Portugal respektive i Frankrike.

I — Bakgrunden till målen

2. Av handlingarna i målet framgår att Manuel De Castro Freitas den 21 oktober 1993 inlämnade en ansökan till de luxemburgska myndigheterna om etableringstillstånd för att utöva en verksamhet som beskrevs som "byggverksamhet: byggande och reparation av byggnader, inbegripet fasadarbeten". Han underrättades den 10 januari 1994 om att hans ansökan inte kunde godtas på grund av de bifogade intygen. I stället uppmanades han att bifoga det EG-intyg som föreskrivs i artikel 4.2 i direktiv 64/427 och som skulle utfärdas av Confederação de Industria Portuguesa (nedan kallad induistriförbundet) beträffande den verksamhet som han utövat i Portugal. Manuel De Castro Freitas inlämnade därefter ett intyg som utfärdats av handels- och industrikammaren i Fafe, Cabeceiras de Basto och Celorico de Basto. De luxemburgska myndigheterna beviljade inte etableringstillstånd genom beslut av den 3 mars 1994, på grund av att inget EG-intyg hade inlämnats.

3. Efter att ha erhållit ett EG-intyg som utfärdats av industriförbundet, där det intygades att den berörde hade utövat byggverksamhet i Portugal mellan den 6 januari 1981 och den 31 december 1989, beviljade de luxemburgska myndigheterna den 15 juni 1994 honom etableringstillstånd för driften av ett byggföretag. Genom skrivelse av den 27 juni 1994 underrättades sökanden om att han inte kunde erhålla etableringstillstånd för fasadarbeten, eftersom han efter avdrag för de år som beaktats för beviljande av tillstånd till byggverksamhet skulle behöva intyga ännu en tilläggsperiod för att uppfylla de krav som föreskrivs i artikel 3 i direktiv 64/427.

* Originalspråk: spanska.

1 — Rådets direktiv 64/427/EEG av den 7 juli 1964 med detaljbestämmelser om övergångsåtgärder för egenföretagare inom tillverknings- och processindustrin tillhörande ISIC-huvudgrupperna 23—40 (industri och hantverk) (EGT L 117, s. 1863; svensk specialutgåva, område 6, volym 1, s. 22).

4. Industriförbundet utfärdade ett nytt intyg daterat den 27 september 1994 som innehöll ett tilläggsomnämnande avseende "yttre arbeten samt fasad- och takarbeten" motsvarande samma period av nio år, enligt en officiell beskrivning av verksamheten vilken tillhandahålls av Luxemburg, varefter Manuel De Castro Freitas upprepade sin ansökan om tillstånd för fasadarbeten, vilken avslogs den 10 november 1994 på samma grund som baserade sig på bristande intygande av tilläggstid med yrkesverksamhet för att uppfylla kravet på yrkesverksamhet under minst sex år.

5. Manuel De Castro Freitas vidhöll sin ansökan om etableringstillstånd och bifogade denna gång ett nytt intyg från industriförbundet där den utövade verksamheten på nytt betecknades som "byggverksamhet" och "yttre arbeten samt fasad- och takarbeten" under samma period. Denna ansökan avslogs genom skrivelse av den 20 januari 1995 då det inte framkommit några nya omständigheter, eftersom de tidsgränser som framgick av intyget redan hade beaktats då de tidigare besluten fattades. Manuel De Castro Freitas begäran om förnyad prövning, som inlämnades den 20 februari 1995, avslogs genom beslut av den 17 mars samma år på grund av avsaknaden av nya omständigheter. Sökanden väckte den 19 april 1995 förvaltningstalan mot detta beslut.

6. Den andra sökanden i förvaltningstvisten vid den nationella domstolen är Raymond Escallier som genom skrivelse av den 16 juli 1995 hade ansökt om att den luxemburgska förvaltningen skulle bevilja honom tillstånd att i Luxemburg utöva verksamhet som timmerman, takläggare och plåtslagare.

Efter utlåtande av den konsultativa kommitté som föreskrivs i artikel 2 i lagen av den 28 december 1988 om påbörjande av näringsverksamhet inom hantverk, handel och industri samt inom vissa fria yrken beviljades Raymond Escallier den 24 januari 1996 tillstånd att utöva verksamhet som takläggare. Han förvägrades däremot tillstånd att utöva verksamhet som timmerman och plåtslagare. De luxemburgska myndigheternas avslagsbeslut grundades på att den berörde ännu inte faktiskt hade utövat sin verksamhet det antal år som förutsätts i artikel 3 a och 3 c i direktiv 64/427 med avseende på vart och ett av de yrken som är i fråga, eftersom myndigheterna ansåg att de krav som uppställs i artikel 3 i direktivet skall vara uppfyllda separat i förhållande till vart och ett av yrkena.

7. Raymond Escallier väckte den 14 februari 1996 förvaltningstalan mot beslutet av den 24 januari 1996. Han har till stöd för sin talan anfört att de intyg som han lämnade in styrkte att han hade tillstånd att utöva de tre yrkena i Frankrike och att han uppfyllde kraven i artikel 3 i nämnda direktiv. Han har i detta hänseende hänvisat till det intyg om den yrkesmässiga verksamhet som utövats, vilket föreskrivs i artikel 4.2 i direktiv 64/427 och som utfärdats för honom av Chambre du Commerce et de l'Industrie de la Moselle.

Detta är en handling av vilken det framgår att den berörde har utövat de tre nämnda yrkena såsom företagsledare från och med den 21 januari 1983 till och med den 5 februari 1990.

II — Tolkningsfrågorna

8. För att avgöra dessa två tvister har Tribunal administratif du Luxembourg ställt följande tolkningsfrågor:

"1. Artikel 3 första stycket i direktiv 64/427 rör dels att påbörja eller utöva *'sådan* verksamhet som avses i artikel 1.2', dels in fine *'det faktiska utövandet av verksamheten i fråga'*. Omfattar detta stycke även det fallet att en gemenskapsmedborgare, som i sitt ursprungsland samtidigt har utövat flera verksamheter eller yrken [2] som faller inom detta direktivs tillämpningsområde, ansöker om att få etablera företaget i en annan medlemsstat utan att det samtidiga utövandet av dessa verksamheter avbryts, i synnerhet mot bakgrund av principen om etableringsfriheten som anges i artikel 52 i ... fördraget ... om upprättandet av Europeiska ekonomiska gemenskapen?

2. Vid ett jakande svar på frågan, ändras den period för utövande som erfordras enligt artikel 3 a för samtliga eller för vissa av de ifrågavarande verksamheterna på grund av att dessa utövats *samtidigt*?

3. Vilken eventuell betydelse har det att de ifrågavarande verksamheterna har samband med varandra?"

III — Den nationella lagstiftningen

9. Enligt lagen av den 28 december 1988 om påbörjande av näringsverksamhet inom hantverk, handel och industri samt inom vissa fria yrken får verksamhet inom hantverk, industri eller handel utövas först sedan skriftligt tillstånd inhämtats, oberoende av om det rör sig om fysiska eller juridiska personer. Enligt avdelning V beivras överträdelse av bestämmelserna i denna lag med fängelse och böter.

2 — Lydelsen av de tre tolkningsfrågorna från Tribunal administratif är likadan i bägge målen med undantag för detta ord som i målet avseende Manuel De Castro Freitas talan är "verksamheter", medan det ord som används i målet rörande Raymond Escalliers talan är "yrken".

Artikel 13 i kapitel II i avdelning II, som innehåller reglerna för hantverksyrken och industriella byggföretag, föreskriver att en förteckning såväl över primära och sekundära yrken som över deras verksamhetsområde skall upprättas genom lagens tillämpningsförordningar. Dessa skall antas efter ett utlåtande från de berörda yrkesorganisationerna. För att kunna utöva ett primärt yrke skall hantverkaren ha hantverkarutbildning eller motsvarande ingenjörsexamen från ett universitet. Det tilläggs emellertid att en sökande som inte har någon av dessa utbildningar kan konstateras ha tillräckliga yrkesmässiga kunskaper för att utöva ett yrke eller en del därav på grundval av handlingar som anses ha samma beviskraft. De kriterier för likställighet som gör det möjligt att konstatera de yrkesmässiga kunskaperna har fastställts i förordningen av den 15 september 1989.

10. Förteckningen över yrkena återfinns i förordningen av den 19 februari 1990 där de klassificeras enligt en numrering bestående av fem siffror: den första siffran bestämmer yrkesgruppen, den andra och den tredje siffran anger de olika yrkena inom en grupp och det tekniska förhållandet mellan dem, medan den fjärde och den femte gör det möjligt att skilja mellan de primära yrkena genom siffrorna 00—09 och de sekundära yrkena som anges med siffror från och med 11. De primära yrken som anges med siffrorna 00 innefattar rätten att utöva de yrken som ingår bland yrkena 01—09 vilka räknas upp efter det primära yrket.

11. Verksamhetsområdet för de olika primära och sekundära hantverksyrkena fastställs i förordningen av den 26 mars 1994. De yrken som skall beaktas då detta mål skall avgöras är följande:

Grupp 4: Yrken i samband med byggande och boende

401-00	Byggnadsentreprenör
414-00	Takläggare
415-00	Plåtslagare
416-00	Timmerman
419-00	Takgipsare och fasadmontör/ reparatör

12. De likställighetskriterier som gör det möjligt att konstatera tillräckliga yrkesmässiga kunskaper för utövande av ett av yrkena har fastställts i förordningen av den 15 september 1989 som innehåller följande relevanta bestämmelser:

"Artikel 4.Innehavaren av ett tillstånd till utövande av ett av yrkena i den förteckning som föreskrivs i artikel 13.1 i 1988 års lag skall ha rätt att utöva ett annat yrke eller en del av ett annat yrke som har ett tekniskt och ekonomiskt samband med detta, förutsatt att

han kan styrka att han har utövat yrket eller den del av yrket som ansökan om tillstånd avser under minst sex år.

Artikel 6.Intyg som har utfärdats av behöriga organisationer i gemenskapens medlemsstater med stöd av gemenskapsdirektiv om hantverk skall anses som likställiga handlingar när den berörde uppfyller de uppställda kraven på behörighet att utöva yrket.

Artikel 7.I denna förordning avses med utövande av yrket all verksamhet som gör det möjligt att erhålla kompletterande yrkesmässig erfarenhet på de ifrågavarande områdena av hantverkaryrket."

IV — Gemenskapslagstiftningen

13. De gemenskapsrättsliga bestämmelser vilkas tolkning den nationella domstolen har begärt för att kunna lösa dessa tvister återfinns i såväl EG-fördraget som direktiv 64/427.

Artikel 52 i fördraget föreskriver att inskränkningar för medborgare i en medlemsstat att fritt etablera sig på en annan medlemsstats territorium gradvis skall avvecklas under övergångstiden. Andra stycket föreskriver som följer:

"Etableringsfriheten skall innefatta rätt att starta och utöva verksamhet som egenföretagare samt rätt att bilda och driva företag, särskilt bolag som de definieras i artikel 58 andra stycket, på de villkor som etableringslandets lagstiftning föreskriver för egna medborgare, om inte annat följer av bestämmelserna i kapitlet om kapital."

14. Rådet har i enlighet med bestämmelsen i artikel 54 i fördraget fastställt ett allmänt handlingsprogram för upphävande av begränsningar i etableringsfriheten [3] (nedan kallat allmänt handlingsprogram). Härigenom infördes en tidtabell för faktiskt upphävande av dessa begränsningar, med frister som varierar i förhållande till de verksamheter som räknas upp i dess fem bilagor. Byggverksamhet återfinns i bilaga I, vilket innebär att begränsningarna i etableringsfriheten för denna verksamhet faktiskt borde ha upphävts under de två första åren av övergångsperiodens andra etapp. [4]

3 — EGT 2, 1962, s. 36; för svensk version se EES-avtalets bilagor med rättsakter, band 6, s. 109.

4 — I del B i avdelning IV i det allmänna handlingsprogrammet föreskrivs en längre frist för de verksamheter som anges i rubrik 400 "Byggnads- och anläggningsverksamhet" i bilaga I och som bedrivs i form av deltagande i offentliga entreprenadarbeten.

15. Rådet antog emellertid direktiv 64/427 först i juli 1964. I ingressen påpekar rådet att skillnaderna mellan medlemsstaterna vad gäller definitionen av hantverk och avgränsningen mellan hantverk och industri och den omständigheten att det i vissa fall finns detaljerade bestämmelser för friheten att påbörja och utöva hantverksyrken med krav på innehav av formella yrkesmässiga färdigheter innebär att det inte är möjligt att genomföra samordningen av de nationella bestämmelserna avseende påbörjande och utövande av hantverksyrken, varför samordningen enligt detta direktiv skall ske vid en senare tidpunkt. Genom direktivet vidtas endast övergångsåtgärder i det huvudsakliga syftet att undvika att medborgarna i de medlemsstater där det inte ställs några villkor för påbörjandet av sådan verksamhet utsätts för utomordentliga svårigheter.

16. Det främsta syftet med övergångsåtgärderna bör vara att de värdländer där det finns bestämmelser för rätten att påbörja nämnda former av verksamhet godtar det faktiska utövandet av denna näring i ursprungslandet under en rimlig period, som är tillräckligt näraliggande i tiden för att i de fall då någon föregående utbildning inte krävs garantera att personen i fråga förfogar över samma yrkeserfarenheter som krävs av värdlandets egna medborgare. [5]

5 — Andra, fjärde, femte och sjätte övervägandet i ingressen.

17. Följande artiklar i direktiv 64/427 är relevanta för målens avgörande:

Artikel 3:

"I de fall då möjligheten att påbörja eller utöva sådan verksamhet som avses i artikel 1.2 (tjänster som egenföretagare inom tillverknings- och processindustrin som tillhör ISIC-huvudgrupperna 23—40 (industri och hantverk)) i en medlemsstat är avhängig av innehav av allmänna, kommersiella eller yrkesmässiga kunskaper och färdigheter skall den medlemsstaten som tillräckligt bevis på detta godta det faktiska utövandet av verksamheten i fråga i en annan medlemsstat under någon av följande perioder:

a) Sex på varandra följande år antingen som egenföretagare eller som företagsledare.

b) Tre på varandra följande år i självständig ställning eller som företagsledare i de fall då förmånstagaren kan styrka att han har förvärvat minst tre års utbildning för verksamheten i fråga genom att förete ett av staten erkänt intyg eller som enligt behörig yrkesorganisation till fullo uppfyller de krav som denna ställer för näringsverksamheten i fråga.

c) Tre på varandra följande år i självständig ställning i de fall då förmånstagaren kan

styrka att han utövat verksamheten i fråga i minst fem år i en icke självständig ställning.

d) Fem på varandra följande år i chefsbefattning, varav minst tre år i teknisk chefsställning med ansvar för en eller flera avdelningar inom företaget, i de fall då förmånstagaren kan styrka att han har förvärvat minst tre års föregående utbildning för verksamheten i fråga genom att förete ett av staten erkänt intyg eller har en utbildning som enligt behörig yrkesorganisation till fullo uppfyller de krav som denna ställer för näringsverksamheten i fråga.

I de fall som avses i a och c skall verksamheten inte ha upphört mer än tio år före den ansökan som avses i artikel 4.3."

Artikel 4:

"För tillämpningen av artikel 3 gäller följande:

1. De medlemsstater där möjligheten att påbörja eller utöva någon av de former av näringsverksamhet som avses i artikel 1.2 är avhängig av innehav av allmänna, kommersiella eller yrkesmässiga kunskaper eller färdigheter skall med kommissionens bistånd informera de övriga medlemsstaterna om det som är mest utmärkande för denna näringsverksamhet (beskrivning av de olika formerna av verksamhet inom näringen i fråga).

2. Den myndighet som utsetts för detta ändamål i förmånstagarens senaste hemvistland skall intyga vilka former av yrkesmässig verksamhet som faktiskt utövats av förmånstagaren och hur länge denna varat. Intygen skall avfattas på grundval av den officiella beskrivningen av näringsverksamheten i fråga, som tillhandahålls av den medlemsstat där förmånstagaren varaktigt eller temporärt vill bedriva denna verksamhet.

3. Värdlandet skall ge vederbörande tillstånd att utöva näringsverksamheten i fråga efter ansökan, förutsatt att den verksamhet som avses i intyget på väsentliga punkter överensstämmer med den beskrivning av näringsverksamheten i fråga som meddelats enligt punkt 1 och förutsatt att övriga krav som fastställts i denna stat är uppfyllda."

18. Rådet antog den 18 juni 1992 direktiv 92/51/EEG [6] för att göra det lättare för den som vill utöva yrkesverksamhet som i en

6 — Rådets direktiv 92/51/EEG av den 18 juni 1992 om en andra generell ordning för erkännande av behörighetsgivande högre utbildning, en ordning som kompletterar den som föreskrivs i direktiv 89/48/EEG (EGT L 209, s. 25).

medlemsstat förutsätter genomgången utbildning på viss nivå genom att införa en andra generell ordning. Detta direktiv kompletterar den ordning som infördes år 1988 för en generell ordning för erkännande av examensbevis över behörighetsgivande högre utbildning som omfattar minst tre års studier. [7] Enligt artikel 2 andra stycket skall detta direktiv emellertid inte gälla för yrken som omfattas av ett särdirektiv om fastställande av avtal om medlemsstaternas ömsesidiga erkännande av examensbevis och inte heller verksamheter som regleras genom ett direktiv som är förtecknat i bilaga A. Som andra direktiv i denna bilaga återfinns direktiv 64/427 vars tolkning Tribunal administratif du Luxembourg har begärt.

19. Förslaget till direktiv om införande av en ordning för erkännande av examensbevis för de former av yrkesverksamhet som omfattas av direktiven om liberalisering och övergångsåtgärder, en ordning som kompletterar den generella ordningen för erkännande av examensbevis, [8] som kommissionen framlade den 9 februari 1996 och som fortfarande behandlas, medför i praktiken inte någon ändring av lydelsen av det fortfarande giltiga direktiv 64/427 som är relevant vid avgörandet av de två målen vid den nationella domstolen.

7 — Rådets direktiv 89/48/EEG av den 21 december 1988 om en generell ordning för erkännande av examensbevis över behörighetsgivande högre utbildning som omfattar minst tre års studier (EGT L 19, 1989, s. 16; svensk specialutgåva, område 6, volym 2, s. 192).

8 — Förslag till Europaparlamentets och rådets direktiv om införande av en ordning för erkännande av examensbevis för de former av yrkesverksamhet som omfattas av direktiven om liberalisering och övergångsåtgärder, en ordning som kompletterar den generella ordningen för erkännande av examensbevis, KOM(96) 22 slutlig (EGT C 115, 1996, s. 16).

V — Yttranden i anledning av begäran om förhandsavgörande

20. Skriftliga yttranden har inom den frist som i detta avseende föreskrivs i artikel 20 i EG-stadgan för domstolen ingetts av sökandena i målen vid den nationella domstolen, Manuel De Castro Freitas och Raymond Escallier, och kommissionen. Vid förhandlingen närvarade förutom de ovannämnda även en företrädare för Republiken Portugal för att avge ett muntligt yttrande.

21. Manuel De Castro Freitas har hävdat att lydelsen av artikel 3 första stycket i direktiv 64/427 innebär att det enda villkoret är att den som ansöker om etableringstillstånd faktiskt har utövat verksamheten i fråga, utan att det förutsätts att det uteslutande är denna verksamhet som har utövats under de perioder som fastställs i artikel 3 a—d. Detta innebär att även situationen för en gemenskapsmedborgare som i ursprungslandet samtidigt har utövat flera verksamheter som faller inom direktivets tillämpningsområde omfattas av bestämmelsen. Sökanden har även anfört att artikel 52 i fördraget säkerställer att samtliga gemenskapsmedborgare har frihet att etablera sig utan diskriminering på grund av nationalitet vad gäller rätt att påbörja och utöva näringsverksamhet, vilket innebär att en medborgare i en medlemsstat, vilken genom ett intyg som utfärdats av den

behöriga myndigheten styrker att han i denna medlemsstat faktiskt har utövat vissa näringsverksamheter, automatiskt skall tillåtas etablera sig i en annan medlemsstat. I annat fall skulle den ordning som har inrättats genom direktiv 64/427 för värdlandets i övrigt formlösa godkännande av den erfarenhet som intygas av den behöriga myndigheten i ursprungslandet inte kunna fungera.

Enligt Manuel De Castro Freitas mening får den verksamhetsperiod som krävs enligt artikel 3 a i direktiv 64/427 inte förlängas på grund av att de olika verksamheterna har utövats samtidigt, förutsatt att det yrkesmässiga sambandet är tillräckligt starkt och att denna yrkesutövning inte gör det svårare att tillägna sig de teoretiska och praktiska kunskaper som är nödvändiga för att på rätt sätt lära sig yrket i fråga. Han har vidare ställt sig frågan om inte lagstiftaren i artikel 3 avsiktligen har använt ordet "verksamhet" för att en och samma verksamhet skall kunna anses omfatta olika "näringsverksamheter" eller "yrken" som kan utövas samtidigt inom ramen för en och samma mer eller mindre allmän "verksamhet", vilket exempelvis skulle kunna vara fallet för fasadreparatörsyrket och verksamheten som byggnadsentreprenör för yttre arbeten, vilka skulle utgöra en del av den allmänna verksamheten för yrken i samband med byggande och boende. Sökanden har avslutningsvis tillagt att sambandet mellan de olika näringsverksamheter och yrken för vilka etableringstillstånd begärs är avgörande för att fastställa om den period av utövande av verksamhet som krävs enligt artikel 3 a i direktiv 64/427 är sex år eller flera perioder om sex år under vilka flera näringsverksamheter eller yrken har utövats samtidigt.

22. Sökanden i det andra målet vid den nationella domstolen, Raymond Escallier, har hävdat att direktiv 64/427 är en övergångsåtgärd av vilken det klart framgår att en gemenskapsmedborgare som i ursprungslandet samtidigt har utövat olika verksamheter som faller inom detta direktivs tillämpningsområde och som i en annan medlemsstat ansöker om tillstånd för att etablera sig i denna medlemsstat samtidigt kan fortsätta utöva samma verksamheter i ursprungslandet. Han har hävdat att den luxemburgska staten under dessa omständigheter inte kan åberopa direktiv 64/427 för att avslå en ansökan om etableringstillstånd, eftersom etableringsrätten sedan den 1 januari 1970 är tillämplig på samtliga grenar av egenföretagarverksamheten. Enligt sökandens uppfattning får den verksamhetsperiod som fastställs i artikel 3 a i direktiv 64/427 inte ändras av det skälet att flera verksamheter som faller inom detta direktivs tillämpningsområde har utövats samtidigt. Han har avslutningsvis tillagt att direktiv 64/427 inte innehåller någon regel som är tillämplig på sammanhängande verksamheter. Detta innebär att frågan om de verksamheter som ansökan om tillstånd avser är sammanhängande eller inte saknar betydelse då direktivets bestämmelser skall tolkas.

23. Kommissionen anser att sjätte övervägandet i ingressen till direktiv 64/427 innehåller två begrepp som är väsentliga för tolkningen av dess artikel 3, nämligen "det faktiska utövandet av denna näring i ursprungslandet under en rimlig period" och period "som är tillräckligt näraliggande i tiden". Den föreskrivna period av utövande av näringen som anses rimlig i förhållande till dessa två mål har fastställts till sex på varandra följande år, om näring utövats antingen som egenföretagare eller som företagsledare, vilket här är fallet. Vad gäller kravet att näring skall ha utövats under en period som

är tillräckligt näraliggande i tiden föreskrivs att verksamheten inte skall ha upphört mer än tio år före dagen för ansökan. Kommissionen har hävdat att den omständigheten att obestämd form används i början och bestämd form i slutet av artikel 3 första stycket, till den del som är relevant för den nationella domstolen, inte är avgörande för tolkningen, trots att den nationella domstolen synbarligen fäst vikt vid detta, eftersom det i detta stycke fastställs ett samband med artikel 1.2 som innehåller en definition av direktivets materiella tillämpningsområde. Det skulle vara helt fel att anse att artikel 3 inte är tillämplig när den berörde ansöker om tillstånd för att samtidigt utöva flera verksamheter.

Kommissionen har i detta avseende påstått att ett tillstånd att påbörja dessa verksamheter i värdlandet inte kan beviljas med mindre än att den berörde genom handlingar intygar att han har utövat dessa verksamheter under den tid som krävs. Kommissionen har som exempel anfört att en person som har utövat tre helt olika näringar under sammanlagt sex år då skulle kunna tillgodoräkna sig två års erfarenhet i var och en av näringarna, vilket emellertid inte skulle vara tillräckligt för att påbörja någon av de tre näringsverksamheterna i värdlandet. Enligt kommissionen skall det anses att endast utövande av verksamhet på heltid kan beaktas som "faktiskt utövande" i den mening som avses i artikel 3 i direktiv 64/427. Samtidigt utövande av flera verksamheter under sex år kan följaktligen inte anses motsvara utövande av verksamheten på heltid. När dessa verksamheter emellertid är sammanhängande eller leds av samme ansvarige, är det möjligt att förvärva den erfarenhet som krävs. Kommissionen anser att det ankommer på den nationella domstolen att tillämpa detta kriterium genom att stödja sig på de omständigheter som den känner till, såsom de officiella beskrivningar av näringsverksamheterna som anges i artikel 4 i direktiv 64/427. Kommissionen har beträffande den första frågan slutit sig till att såväl Manuel De Castro Freitas tidigare verksamheter i Portugal som de verksamheter som Raymond Escallier utövade i Frankrike skall anses som sammanhängande verksamheter.

Kommissionen har sedan undersökt de omständigheter som de nationella myndigheterna skall ta i beaktande då de erkänner tidigare yrkeserfarenhet när den berörde har utövat mer än en verksamhet i ursprungslandet och vill fortsätta att utöva dem i värdlandet. Den första omständigheten avser den egenskap i vilken den berörde vill utöva dessa verksamheter. Om han har arbetat som företagsledare, innebär detta mer övervakningsarbete som regelbundet innebär mer kontorsarbete, och det blir därmed enklare för honom att uppfylla kraven än det är för en person som har arbetat som egenföretagare. Den andra omständigheten hänför sig till verksamheternas art och framför allt till sambandet mellan dem. Om detta samband inte finns, kan det inte anses att den erfarenhet som erhållits genom samtidigt utövande under sex år är tillräcklig. Avslutningsvis skall den exakta period fastställas som skall beaktas för varje verksamhet. Kommissionen har i detta avseende skilt mellan två fall: antingen styrker den berörde genom det intyg som föreskrivs i artikel 4.2 i direktiv

64/427 att han har utövat olika sammanhängande verksamheter under sex på varandra följande år som är tillräckligt näraliggande i tiden, i vilket fall den erhållna erfarenheten skall anses som en oskiljaktig helhet som ger rätt att påbörja var och en av verksamheterna i värdlandet eller så är de samtidigt utövade verksamheterna inte sammanhängande, varvid lösningen skulle kunna vara att tiden för utövande av verksamheterna knyts till den viktigaste verksamheten, om en sådan verksamhet finns, eller att tiden i det motsatta fallet fördelas proportionellt mellan de olika verksamheterna.

VI — Undersökning av tolkningsfrågorna

25. Den nationella domstolen vill genom de tre tolkningsfrågorna, som enligt min åsikt skall besvaras gemensamt, få klarlagt om en gemenskapsmedborgare, som intygar att han i en annan medlemsstat samtidigt har utövat två eller tre näringsverksamheter som faller inom tillämpningsområdet för direktiv 64/427, kan stödja sig på, och om så är fallet, på vilka villkor, tillämpningen av etableringsfriheten för att fortsätta att utöva samma verksamheter som egenföretagare i en annan medlemsstat i vilken påbörjande av dessa verksamheter är avhängigt av innehav av vissa kunskaper och färdigheter.

24. Republiken Portugal har vid förhandlingen hävdat att direktiv 64/427 har till syfte att göra det lättare att utnyttja etableringsfriheten och föreskriver en fullständig ordning för att en medlemsstat, i vilken påbörjandet av vissa näringsverksamheter är avhängigt av innehav av vissa kunskaper eller färdigheter, som tillräckligt bevis på dessa skall godta det faktiska utövandet av verksamheten i fråga i en annan medlemsstat. Därför kan den medlemsstat i vilken den berörde vill etablera sig inte stödja sig på sin nationella lagstiftning eller åberopa bestämmelserna i direktivet för att vägra godta giltigheten och verkan av det intyg som den behöriga myndigheten i ursprungslandet har utfärdat avseende den utövade verksamheten och den tid under vilken detta skett, genom att följa den officiella beskrivning av näringen som tillhandahålls av den medlemsstat i vilken den berörde har för avsikt att etablera sig, om den verksamhet som avses i intyget överensstämmer med beskrivningen av verksamheten.

26. Domstolen har ansett att "... artikel 52 i EEG-fördraget är en av gemenskapens grundläggande bestämmelser och är direkt tillämplig i medlemsstaterna efter utgången av övergångsperioden. Enligt denna bestämmelse inbegriper friheten för medborgare från en medlemsstat att etablera sig på en annan medlemsstats territorium även rätt att starta och utöva verksamhet som egenföretagare samt rätt att bilda och driva företag på de villkor som etableringslandets lagstiftning föreskriver för dess egna medborgare ...". Av detta har domstolen slutit sig till att "[a]rtikel 52 innebär att nationell behandling skall tillförsäkras var och en som är medborgare i en medlemsstat och som etablerar sig i en annan medlemsstat, om än endast sekundärt, för att där utöva verksamhet som egenföretagare och den förbjuder varje diskriminering på grund av nationalitet, som är en följd av

lagstiftningarna, såsom inskränkningar i etableringsfriheten". [9]

27. Det står klart att den luxemburgska lagstiftningen inte föreskriver någon särbehandling på grund av nationalitet i samband med regleringen av påbörjande och utövande av hantverksyrken och byggande. De villkor som alla skall uppfylla är nämligen desamma och det föreskrivs uttryckligen att intyg som har utfärdats av behöriga organisationer i medlemsstaterna med stöd av gemenskapsdirektiv om hantverk skall anses som handlingar som motsvarar tillräckliga yrkesmässiga kunskaper.

Jag anser emellertid att de luxemburgska myndigheternas praxis kan strida mot artikel 52 i fördraget och bestämmelserna i direktiv 64/427, eftersom denna praxis kan leda till att en gemenskapsmedborgare som har varit egenföretagare inom denna sektor i en annan medlemsstat inte kan etablera sig i Luxemburg.

28. Domstolen har i detta avseende fastställt att "[b]estämmelserna i fördraget om fri rörlighet för personer syftar ... till att underlätta förvärvsverksamhet inom alla medlemsstaters territorier och utgör hinder för en nationell reglering som skulle kunna missgynna en utvidgning av sådan verksamhet utanför en enda medlemsstats territorium ...". [10]

29. Domstolen har även påpekat att artikel 52 i fördraget föreskriver att etableringsfriheten skall vara genomförd vid utgången av övergångstiden, vilket innebär en skyldighet att uppnå ett bestämt resultat vars fullgörandet, skall underlättas av, men inte vara beroende av, genomförandet av ett program med gradvisa åtgärder. [11]

30. I bilaga I till det allmänna handlingsprogram som antogs år 1962 för att följa artikel 54.1 i fördraget anges de verksamheter med avseende på vilka medlemsstaterna konkret skulle upphäva begränsningarna i etableringsfriheten före utgången av det andra året av övergångsperiodens andra etapp. Verksamheterna har i denna förteckning uppdelats i klasser och grupper.

9 — Dom av den 28 januari 1986 i mål 270/83, kommissionen mot Frankrike (REG 1986, s. 273; svensk specialutgåva, häfte 8), punkterna 13 och 14.

10 — Dom av den 15 februari 1996 i mål C-53/95, Kemmler (REG 1996, s. I-703), punkt 11, samt domar av den 7 juli 1988 i mål 143/87, Stanton (REG 1988, s. 3877; svensk specialutgåva, häfte 9), punkt 13, och i de förenade målen 154/87 och 155/87, Wolf m. fl. (REG 1988, s. 3908), punkt 13.

11 — Dom av den 28 juni 1977 i mål 11/77, Patrick (REG 1977, s. 1199; svensk specialutgåva, häfte 3), punkt 10.

31. För att utarbeta bilagorna till det allmänna handlingsprogrammet användes "International Standard Industrial Classification" [12] (nedan kallad ISIC). Klassificeringen av olika verksamheter i grupper och undergrupper bör ske på grundval av ISIC och de förklarande anmärkningarna till denna. De verksamheter som inte ingår i denna klassificering skall hänföras till den grupp som ligger närmast, med hänsyn tagen till den ekonomiska situationen inom EEG och i synnerhet den tekniska utvecklingen.

32. Direktiv 64/427, vars tolkning den nationella domstolen har begärt, innehåller, såsom framgår av dess rubrik, detaljbestämmelser om övergångsåtgärder för egenföretagare inom tillverknings- och processindustrin tillhörande ISIC-huvudgrupperna 23—40.

Dessa huvudgrupper är följande: klass 23, textilindustri; klass 24 tillverkning av skor, kläder och konfektion av tygarbeten; klass 25, träindustri, korkindustri, dock ej möbelindustri; klass 26, möbelindustri; klass 27, pappersindustri och tillverkning av pappersartiklar; klass 28, tryckeri, utgivning och angränsande näringar; klass 29, läderindustri, skinn och artiklar av läder och skinn utom skor och andra klädesartiklar; klass 30, gummiindustri; klass 31 kemisk industri; klass 32, industri för oljederivater och kolderivater; klass 33, industri för mineralprodukter, dock ej metalliska, utom olje- och kolderivater; klass 34, metallindustri; klass 35, tillverkning av metallarbeten, dock ej maskiner och transportutrustning; klass 36, konstruktion av maskiner, dock ej elektriska; klass 37, konstruktion av elmaskiner, elapparater och elutrustning; klass 38, konstruktion av transportutrustning; klass 39, diverse hantverksindustrier, och klass 40 som endast innehåller grupp 400, byggande och offentliga arbeten.

Upplysningsvis bör nämnas att grupp 400 enligt ISIC från år 1958 omfattar hela hundrasjuttionio verksamheter inom byggsektorn, vilka skiljer sig så mycket från varandra som snickeri, tillverkning av dörrar, reparation av tak, byggande av hangarer och beläggning av vägar, utan att dessa verksamheter på något sätt beskrivs eller definieras.

33. Av handlingarna i målet framgår att Manuel De Castro Freitas var verksam som egenföretagare såsom byggnadsentreprenör och fasadmontör/reparatör i Portugal under nio år, vilket han har styrkt för de luxemburgska myndigheterna genom ett intyg som föreskrivs i artikel 4.2 i direktiv 64/427, för att få tillstånd att utöva näringsverksamhet i Luxemburg som byggnadsentreprenör med rätt att utföra yttre arbeten samt fasad- och takarbeten. I hans fall beviljades ansökan endast delvis och avslogs i övrigt, eftersom

12 — Internationell industribaserad typklassificering av samtliga grenar av ekonomisk verksamhet, framtagen av FN:s statistiska byrå, Statistiska studier, serie M, nr 4, Rev 1, New York, 1958.

de yrken som Manuel De Castro Freitas samtidigt utövade i Portugal enligt den luxemburgska förteckningen över primära och sekundära yrken, vilken återfinns i förordningen av den 19 februari 1990, sönderfaller i två delar, nämligen byggnadsentreprenörsyrket och fasadmontörs- och reparatörsyrket. Dessa yrken betecknas i förteckningen som primära yrken med referensnummer 401-00 respektive 419-00.

I enlighet med den definition av verksamhetsområdet för dessa yrken som återfinns i förordningen av den 26 mars 1994 omfattar rätten att utöva det förstnämnda yrket bland annat möjligheten att montera fasader av natursten eller konstgjord sten, lägga skyddande cementlager, belägga golv med sten, belägga med kalk och cement samt montera byggnadsställningar, medan rätten att utöva det sistnämnda yrket bland annat omfattar beläggning av tak och väggar med gips, montering av falska tak, gipsläggning, kalkputsning av inre och yttre väggar, montering av isoleringsväggar, fasadputsning och placering av byggnadsställningar.

34. Raymond Escallier har för sin del, genom ett intyg som utfärdats av den behöriga myndigheten, styrkt för de luxemburgska myndigheterna att han under sju års tid i Frankrike samtidigt utövade timmermansyrket och plåtslagaryrket såsom företagsledare då han ansökte om tillstånd att utöva samma yrken i Luxemburg. I hans fall beviljades han etableringstillstånd endast för takläggaryrket medan resten av ansökan avslogs. Enligt ovannämnda förordningar om klassificering av yrken anses dessa nämligen i de tre fallen som primära yrken med referenserna 416-00, 414-00 respektive 415-00 som i vart och ett av fallen förutsätter tillstånd. Av de tre yrkena består det första i grund och botten i att montera och fästa trästrukturen i taket, det andra i att fästa taktegel och det tredje i att fästa alla slags metalldelar i taket.

35. Syftet med direktiv 64/427 är huvudsakligen att vidta åtgärder för att undvika att medborgarna i de medlemsstater där det inte ställs några villkor för att påbörja sådan tillverknings- och processindustri på vilken nämnda direktiv är tillämpligt, vilket i fråga om dessa yrken är fallet i Portugal och Frankrike, utsätts för särskilda svårigheter när de vill etablera sig för att utöva dessa verksamheter i en medlemsstat där påbörjandet av dessa verksamheter regleras, vilket är fallet i Luxemburg.

36. För att undvika sådana svårigheter föreskriver direktiv 64/427 att ett värdland, där möjligheten att påbörja eller utöva nämnda verksamheter är avhängig av yrkesmässiga kunskaper och färdigheter, som tillräckligt bevis på dessa kunskaper och färdigheter skall godta det faktiska utövandet av verksamheten i fråga under en rimlig period som har fastställts till sex på varandra följande år, antingen som egenföretagare eller som företagsledare, och som är tillräckligt närliggande i tiden. För detta ändamål krävs att

verksamheten inte skall ha upphört mer än tio år före dagen av ansökan om etableringstillstånd.

37. Det står klart att yrkesutövningen i fråga regleras i Luxemburg. Jag håller med om den definition av begreppet "reglerad yrkesmässig verksamhet" som generaladvokaten Léger har föreslagit i samband med tolkningen av bestämmelserna i direktiv 89/48/EEG om en generell ordning för erkännande av examensbevis över behörighetsgivande högre utbildning som omfattar minst tre års studier [13] och som domstolen godtog i sin dom, nämligen att ett yrke är reglerat endast om statsmakten direkt eller indirekt har infört regler som styr tillträdet till och utövandet av detsamma och om brott mot dessa regler beivras. [14]

38. Vid tillämpningen av den lagstiftning som i Luxemburg reglerar utövningen har de luxemburgska myndigheterna inte som tillräckligt bevis godtagit det intyg som den portugisiska behöriga myndigheten har beviljat Manuel De Castro Freitas och i vilket det styrks att han under nio år har utövat två yrken som egenföretagare, och inte heller det intyg som den behöriga franska myndigheten utfärdade för Raymond Escallier och i vilket det styrks att han under sju på varandra följande år utövade tre yrken som företagsledare, trots att perioden av sex på varandra följande år av faktiskt utövande av verksamheten, vilket förutsätt enligt artikel 3 a i direktiv 64/427, i bägge fallen överskridits. Sökandena beviljades därmed inte tillstånd att etablera sig i Luxemburg för att utöva dessa yrken. Intygen hade emellertid, i enlighet med artikel 4.2 i direktiv 64/427, avfattats på grundval av den officiella beskrivning som tillhandahålls av Luxemburg.

39. Enligt den luxemburgska lagstiftningen är vart och ett av dessa fem yrken ett självständigt yrke som förutsätter ett självständigt tillstånd som endast kan erhållas mot bevisning om att den berörde har hantverkarutbildning eller ingenjörsexamen från ett universitet på samma område. Om så inte är fallet, kan sökanden anses ha tillräcklig yrkesmässig erfarenhet för utövandet av ett yrke eller en del därav på grundval av handlingar som anses ha samma beviskraft. De intyg som har utfärdats i Portugal och Frankrike skall således med tillämpning av direktiv 64/427 anses ha samma beviskraft, även om det i praktiken har visats att de endast tjänar till att den berörde har möjlighet att starta en av de verksamheter som han har utövat, men inte alla dessa verksamheter, eftersom tillståndet till utövande av vart och ett av de yrken som i luxemburgsk lagstiftning betecknas som primära yrken, för de gemenskapsmedborgare som befinner sig i samma eller liknande situation som Manuel De Castro Freitas eller Raymond Escallier, är avhängigt av att de kan styrka att de oavbrutet har utövat varje yrke under minst sex år.

13 — Se ovan fotnot 7.

14 — Förslag till avgörande i mål C-164/94, Aranitis, dom av den 1 februari 1996 (REG 1996, s. I-135 och följande sidor, särskilt s. I-147).

40. Domstolen har fastställt att begreppet "det faktiska utövandet av verksamheten ... i en annan medlemsstat under ett visst antal på varandra följande år", vilket återfinns i artikel 3 i direktiv 64/427 utgör ett av villkoren för att den medlemsstat som reglerar verksamheten skall godta utövandet av verksamheten i en annan medlemsstat och följaktligen möjliggör att säkerställa etableringsfriheten i fråga om de verksamheter på vilka den är tillämplig. Domstolen har tillagt att en enhetlig tillämpning av direktiv 64/427 förutsätter att detta begrepp ges en gemenskapstolkning. I enlighet med rättspraxis hänför sig dessa begrepp endast till det faktiska utövandet av den berörda verksamheten under en period som endast kan avbrytas av (korta) sjukdomar och (sedvanliga) ledigheter. [15]

41. Med beaktande av att direktivet förutsätter att den verksamhet som intyget avser faktiskt skall ha utövats under sex på varandra följande år, och mot bakgrund av domstolens tolkning av dessa begrepp, blir den enda möjliga slutsatsen att om de luxemburgska myndigheternas tolkning av bestämmelserna i direktiv 64/427 var giltig, skulle en gemenskapsmedborgare i samma situation som Manuel De Castro Freitas eller Raymond Escallier endast kunna etablera sig i Luxemburg för att på sin höjd utöva två av de yrken som i detta land anses som primära yrken. Man bör därmed inte glömma att sista stycket i artikel 3 i direktiv 64/427 föreskriver att när den berörde lämnar in en ansökan i värdlandet, skall verksamheten inte ha upphört mer än tio år före dagen för ansökan avseende den verksamhet för vars utövande tillstånd begärs.

Raymond Escalliers fall belyser detta. Efter att ha tillbringat sju år som ledare för ett företag som monterar tak i Frankrike har han ansökt om att få etablera sig i Luxemburg för att fortsätta att montera tak. Det enda han tillåts göra på grund av den bevisning han har lagt fram är emellertid att lägga tak. Om han dessutom vill erhålla tillstånd att montera takets trästruktur eller fästa de metalldelar som vanligtvis hör till ett tak och samtycker till att endast utöva en av dessa två verksamheter, måste han vänta tills han har tolv års erfarenhet. Om han däremot vill uppnå den erfarenhet som är nödvändig för att de luxemburgska myndigheterna skall bevilja honom tillstånd att utöva de tre yrkena efter det att det sextonde året av sammanlagd erfarenhet har löpt ut, kan den erfarenhet som han har erhållit under de första sex åren inte längre beaktas, eftersom det första yrket utövades för mer än tio år sedan. Med beaktande av att verksamheten skall ha utövats under sex på varandra följande år och att utövandet av ett primärt yrke enligt den luxemburgska lagstiftningen förefaller utesluta utövandet av ett annat primärt yrke av samma karaktär ställer jag mig således frågan vilket av de yrken som utövats samtidigt i Frankrike som bidrar till minskad erfarenhet.

15 — Dom av den 27 september 1989 i mål 130/88, Van de Bijl (REG 1989, s. 3039), punkterna 17 och 19.

42. Jag anser att denna praxis är oacceptabel inte bara därför att den leder till den absurditet som jag just har förklarat utan även därför att artikel 4 i direktiv 64/427 tydligt föreskriver att de medlemsstater, i vilka möjligheten att påbörja eller utöva vissa av de näringar på vilka direktivet är tillämpligt, med kommissionens bistånd skall informera de övriga medlemsstaterna om det som är mest utmärkande för denna näringsverksamhet, att det i varje medlemsstat skall finnas en behörig myndighet som utsetts för detta ändamål som skall intyga vilka former av yrkesmässig verksamhet som faktiskt utövats av den berörde och hur länge denna varat, på grundval av den officiella yrkesbeskrivningen i fråga, och avslutningsvis att värdlandet skall ge vederbörande tillstånd att utöva näringsverksamheten, förutsatt att den verksamhet som avses i intyget överensstämmer med den beskrivning av verksamheten som meddelats av den behöriga myndigheten i ursprungslandet och förutsatt att övriga krav som fastställts i denna stat är uppfyllda, krav som enligt min uppfattning inte kan omfatta ett antal års utövande av verksamhet, vilket överstiger det antal år som föreskrivs i direktivet.

43. Direktiv 64/427 inrättar således en generell ordning i syfte att en medlemsstat i fråga om etableringsfriheten skall godta den verksamhet som har utövats i en annan medlemsstat. Direktivet föreskriver en tredubbel garanti i detta syfte: för det första skall medlemsstaterna informera varandra om det som är mest utmärkande för de verksamheter som regleras genom en beskrivning av verksamheten, för det andra skall den medlemsstat i vilken etableringstillstånd har begärts meddela ursprungslandet den officiella beskrivningen av yrket, på vilken detta skall stödja sig för att utfärda intyget — vilket enligt min åsikt innefattar att dessa myndigheter gör en kritisk bedömning av den faktiskt utövade verksamheten och hur länge den utövats. Avslutningsvis skall värdlandet bevilja tillståndet när den verksamhet som avses i intyget på väsentliga punkter överensstämmer med den officiella yrkesbeskrivningen.

44. Vad beträffar det intyg som ursprungslandet har utfärdat med stöd av den officiella yrkesbeskrivning som har meddelats av värdlandet, ansåg domstolen redan år 1989 [16] att detta utgör den handling som gör det möjligt att säkerställa den faktiska etableringsfriheten i de medlemsstater i vilka det förekommer vissa kunskapskrav. Ett värdland som ställer upp sådana villkor är således bundet av vad som styrks i det intyg som har utfärdats av ursprungslandet; annars fråntas detta intyg dess verkan. Värdlandet kan i synnerhet inte tvivla på riktigheten av den beskrivning som har lämnats av ursprungslandets behöriga myndighet vad avser den verksamhet som den berörde har utövat i detta land samt hur länge den utövats.

16 — Ibidem, punkt 21—23.

45. Detta oaktat har de luxemburgska myndigheterna vägrat bevilja en gemenskapsmedborgare, som har företett ett intyg som har utfärdats av den behöriga myndigheten i en annan medlemsstat och i vilket det styrks att han samtidigt har utövat olika yrken under en rimlig period som är tillräckligt näraliggande i tiden, vilket förutsätts i direktiv 64/427, tillstånd till fortsatt utövande av samma yrken inom det luxemburgska territoriet under förevändning att de enligt den luxemburgska lagstiftningen anses som primära och självständiga yrken, vilkas utövande endast kan tillåtas separat.

46. Enligt min uppfattning strider denna praxis mot de fördragsbestämmelser som reglerar fri rörlighet för personer och som har till syfte att underlätta utövandet av näringsverksamhet inom hela gemenskapens territorium. Den strider i synnerhet mot artikel 52 i fördraget och mot bestämmelserna i direktiv 64/427 som har till syfte att underlätta genomförandet av etableringsfriheten med avseende på sådan egenföretagarverksamhet inom tillverknings- och processindustrin på vilken det är tillämpligt, eftersom den oavhjälpligen leder till att en gemenskapsmedborgare, som samtidigt i en annan medlemsstat har utövat flera av de verksamheter som i Luxemburg anses som primära yrken, inte kan etablera sig i detta land.

VII — Förslag till avgörande

Mot bakgrund av vad som har anförts ovan föreslår jag att domstolen, efter en omformulering av de tolkningsfrågor som har ställts av Tribunal administratif du Luxembourg, besvarar dem på följande sätt:

Det strider mot artikel 52 i fördraget och artiklarna 3 och 4 i rådets direktiv 64/427/EEG av den 7 juli 1964 med detaljbestämmelser om övergångsåtgärder för egenföretagare inom tillverknings- och processindustrin tillhörande ISIC-huvudgrupperna 23—40 (industri och hantverk) att förvägra en gemenskapsmedborgare, som till myndigheterna i värdlandet inlämnat ett intyg från den behöriga myndigheten i ursprungslandet om att han har utövat flera yrken samtidigt under den rimliga period som föreskrivs i hans fall och att detta utövande inte har upphört mer än tio år tidigare, tillstånd att utöva vissa av dessa yrken på grund av att de i värdlandet anses som primära yrken och att myndigheterna i denna medlemsstat därför anser att villkoret om utövande under skälig tid skall vara uppfyllt för vart och ett av yrkena.